

ANC, sí o no?

written by Agustí Soler | 6 de juny de 2022

“Classificar la qüestió catalana entre els problemes interns de l'Estat Espanyol és nomenar l'opressor de Catalunya únic jutge i jurat en una causa en què el jutge és part. Ni Catalunya ni cap altra nació oprimida no pot esperar justícia del seu propi opressor” (Apel·lació a les Nacions Unides, Consell Nacional Català, San Francisco, 1945).

“A Catalunya, li sobra raó, ara la tasca és de fer-la triomfar. Catalunya viu el moment més gran de la seva història, perquè és el decisiu. De nosaltres depèn que Catalunya se salvi definitivament o desaparegui per sempre com a poble. Hem de fer-nos dignes de la immensa responsabilitat històrica que unes circumstàncies tràgiques han acumulat al nostre damunt. Hem de demostrar que no tots són bords a Catalunya” (Justificació de Catalunya, Josep Armengou, 1955).

“Si alguna cosa ha passat en aquests darrers anys, és d'haver-se produït una consciència pública, que ja no permetrà de jugar impunement amb el poble i amb els homes. Ja tothom n'està cansat d'aquest joc de fer i desfer, de presentar-se com amics aquells que poques setmanes enrere actuaven d'enemics irreconciliables. Ja tothom sap que tot això té per fi únic defensar uns “interessos” que només “interessen” a aquells mateixos que els encarnen. Ja n'hi ha prou!”. (La lliçó de la Dictadura, Lluís Nicolau d'Olwer, 1930).

«Nomenar l'opressor de Catalunya únic jutge i jurat en una causa en què el jutge és part». «Catalunya viu el moment més gran de la seva història, perquè és el decisiu». «Si alguna cosa ha passat en aquests darrers anys, és d'haver-se produït una consciència pública».

Aquestes reflexions són de fa noranta-dos, setanta-set i seixanta-set anys. Podrien ser ben bé d'avui mateix. Bé, crec

que són d'avui mateix.

Fa pocs dies l'Assemblea Nacional Catalana ha renovat el Secretariat Nacional. La presidenta, Dolors Feliu, en una entrevista a *El Punt Avui* del 24 de maig en deixava anar una de prou contundent: «S'ha de visibilitzar que el diàleg amb l'Estat és un <fake>».

Crec sincerament que les paraules de la presidenta de l'ANC defineixen ben clarament la realitat en què ens trobem; no deixen de ser un resum del que ja fa anys aquells que ens precediren exposaren amb precisió. Amb un Estat que fa més de tres-cents anys ens vol fer desaparèixer no hi ha res a fer. No cal donar-hi més voltes. La darrera prova la tenim amb l'actuació del que s'ha autoproclamat el govern més progressista de la història, aquell que presideix un estafador anomenat Pedro Sánchez i que compta amb el suport d'uns que no fa gaires anys deien que ho canviarien tot cridant ben fort «sí se puede». I no han canviat res, molt especialment en referència al que atenyi a Catalunya, a tota la nació catalana, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.

L'ANC es va posar en marxa el 25 de maig del 2011 amb la seva constitució legal. Aquell grup que de manera discreta i constant a partir del 13 de setembre del 2009 on Pere Pugès i l'enyorat Miquel Strubell van decidir de posar fil a l'agulla a un moviment que pogués engrescar l'anomenada societat civil a organitzar-se i mobilitzar-se, a banda dels partits, i que assolí engrescar milers de catalans; aquell grup (l'anomenat MxI) que a partir d'aquella diada d'Arenys de Munt durant uns mesos es reunia al despatx d'en Pugès amb en Miquel Strubell, en Jaume Soler, en Carles Castellanos, la Carme Forcadell, en Miquel Sellarès, en Josep Ferrer, l'Enric Ainsa i jo mateix entre altres, va posar les bases perquè el 10 de març del 2012 l'ANC celebrés l'Assemblea Constituent, al Palau Sant Jordi.

Des d'aquell dia l'ANC no ha parat. Val a dir que la brutal repressió patida d'ençà del primer d'octubre del 2017 i la

inesperada pandèmia de la covid, ha motivat que es produís un cert refredament i alentiment de la seva actuació. Això també ha produït en part que aquests darrers temps s'hagi incrementat tota una sèrie de desqualificacions, especialment des de les xarxes socials, que no han ajudat gens a engrescar de nou als membres i simpatitzants de l'ANC a tornar-se a arremangar a fi que féssim realitat la tasca que ens encomanà Josep Armengou «és de fer-la triomfar».

Ha arribat doncs l'hora de tornar-hi, de treure'ns la son de les orelles, de deixar de banda els retrets i els intents de manipulació inherents massa sovint a l'actuació dels partits i de tornar a fer pinya. L'Estat espanyol fa aigües. No és un desig, és una aclaparadora realitat. Hem d'aprofitar el moment i fer nostre el que com molt bé deia Nicolau d'Olwer «Ja tohom sap que tot això té per fi únic defensar uns «interessos» que només «interessen» a aquells mateixos que els encarnen.

Sabem qui són i com hem d'actuar. Caldrà anar per feina i deixar-se de promences falagueres i taules de diàleg inexistents. La presidenta Dolors Feliu davant la pregunta de si l'ANC es proposa l'impuls d'una llista cívica per a les pròximes eleccions, respon: «Sí. Una llista de gent, deslligada dels partits polítics, que vulgui fer efectiva la independència». Fem-hi confiança.